

MISJONSØRØSTEN

FRITT, UAVHENGIG ORGAN I MISJONENS TJENESTE

NUMMER 4.

15. FEBRUAR 1932

4. ÅRGANG

Bør det nordlige Norge betraktes som misjonsmark?

Med ovenstående spørsmål har jeg vært opptatt i mange år. Har ofte tenkt å skrive noen ord angående saken, men det er bare kommet så langt og ikke lengere.

Imidlertid forstår jeg det så, at imidlertid forstår jeg det så, at ikke beviser det ved å tale om avgudstilbedelse og sådant, ihvertfall ikke direkte, og allikevel, det må være oss tillatt å si at Nord-Norge er en misjonsmark. Og kommer ikke dette inn i våre venners bevissthet, d. v. s. på en sådan måte at man systematisk arbeider for evangeliseringen her nord, kommer vi ingen vei. Det er derfor påkrevet å ta alvorlig fatt, når det gjelder evangeliseringen i Nord-Norge.

De fleste har uten tvil den oppfatning at Nord-Norge ikke er meget anderledes enn f. eks. Østlandet. Det kan dog ikke tale sammenligning. Som en der har arbeidet her nord mellom 10 og 12 år skulde jeg ha betingelser for å uttale mig.

En liten sammenligning kan nevnes: Jeg kom herop fra Østlandet omkring midten av juli f. år. Og fra den tid inntil årsskiftet har mine inntekter vært 75 kroner, femogtytti kroner. Og i billetter har jeg minst en utgift av 80 kroner. Selvfølgelig får man på de fleste steder fritt opphold for ens egen person. Men har man familie og må leie hus vil jo enhver forstå hvor det bærer hen.

Vi har alle misjonsgrøner representert her nord, såsom innen Statskirken, både den vestlandske og den østlandske, baptistene, metodistene, frimisjonene, frelsesarmeen m. fl. Men alle uten undtagelse, med mer eller mindre støtte søftra. På de steder hvor man har fast virksomhet innen nevnte grupper, i byer og større steder, har man jo sine kvinneforeninger og de årlige høst- og vårsalg, som det jo heter nu. For var det rett og slett basar med pakkefest.

Disse vår- og høstutstillingene er jo en utlodning av forskjellige ting, som delvis er arbeidet av forsamlingens medlemmer, eller også gitt av stedets forretningsfolk. Dertil har man bevertning og sang, og litt Guds ord. På disse tilstelninger kan det gå nok så støiende tilverks iblandt. Men innbringende er det. Men hvorvidt det passer kristne å gå frem på denne måte overlater jeg til enhver å bedømme.

Imidlertid har ikke vi kunnet gå frem etter denne linje. Ja, vi har i størst mulig utstrekning søkt å undgå å opta kollekter også for på denne måte å søke å tilkjennegi at det ikke er folkets penger vi vil ha, men forkynne dem evangeliet om Jesus. Dog det

synes de mindre å legge merke til. Men selvfølgelig, der hvor det blir en venneløkk der begynner vi et systematisk arbeide, både for stedet og for andre, om vi kan. Men dessverre, det er bare tre steder hvor man gjør det, ihvertfall såvidt jeg vet, og det er Brevik- og Honningsvåg i Finnmark og Troms fylke, Storsteinnes i

Av Henrik Eilertsen

Balsfjord. Altså to steder i Finnmark og et sted i Troms fylke.

Til våre misjonsmøter er det kun troende som har anledning til å komme, og utlodninger og den slags forekommer ikke. Det gjør igjen, at om der skulde være no-

en anderledes tenkende kristne som ville være med oss på våre misjonsmøter, kommer de ikke, da utlodning og nummertagning er det almindelige på kvinneforeningene heroppe. Så det har liksom gått inn i folkets bevissthet at så må det være, når det er tale om en misjon.

Jeg nevner dette for at man

Misjonen i Kina

Fra str. Ruth Pedersen

og Esther Pettersen

Suanhwafu 30/12 31.

Av et privatbrev til søstrenes kasserer br. Thv. Wessel:

— Du skriver at det må være «merkelig vidunderlig» å kunne feire jul med noen hedninger som vi har vunnet for Jesus — ja, det er sant! Det er lønn for all smerte! — En gang imellem hender det at det gamle kommer op i en og annen — og da må man ikle sig Guds nåde, for å bli istand til å «ta» dem på den rette måte! Som oftest blir det nesten som vi vilde snakke til et barn hjemme — og så ved Guds nåde får de sine sine opplatt, og så bærer det ned på kne for Gud, og hele saken blir lagt frem for ham, og så reiser vi oss ikke før lovsprisen er kommet til hjertet, over at synden er sonet og alt er godt igjen! — Så går det fremover til neste gang da! — Men ære være Gud, han gjør isannhet sin gjerning i deres hjerte og vi fryder oss over å se den åndelige vekst i den enkeltes liv! Således vår kjære gamle broder Cheng (tidligere muhamed) han led tidligere av en svær hissigheit. En gang han fikk megen forfølgelse fra sine slektninger og granner, blev det for meget for ham og hissigheten gjorde ham aldeles stum et par dager. — Men vi samlet oss om ham i bønn og Herren løste hans tunge, så han igjen fikk prise Jesus og fikk seier! — Dere skulde hørt ham igårftes, hvor herlig han vidnet over: «Av hans nåde har vi alle fått, og det nåde over nåde!» Det kjennet at han hadde erfart dette! Han sa: Jesus gir oss hvad aldri Muhamed eller Budha kunne gi: «nåde, over flodig nåde! Ære skje Gud!» — Bed for «gamle» bror Cheng og hans gamle mor — ja, hele hjemmet, at Herren må ha sin vei fremdeles!

Vår kjære bror Wei (bokselsegen) har heller ikke det aller beste «Pichis», d. v. s. gemytt. Han

forløper sig da også en gang imellem. Således forrige kveld: «— han var lei hele boksaltet — ja forresten — det hadde han lenge tenkt på at nu skulde det være

«Jaja, — Wei — du får ha en god bønnestund først da — og høre hvad Herren sier — kan du få noe bedre så —! Eller kan du bli lykkeligere ved å gå rundt arbeidsledig — du vet tiden er ikke gode — tenk på de kjære to småguttene dine hvad de vil tenke —! — Det var etter kveldsmøtet der oppe (de bor jo der oppe i den gården vi har vårt gatekapell). Så igår kom han da —. Vi hadde bedt inderlig for ham ved vårt morgenmøte. — Mannen var snudd om: «O,» sa han, «det er alltid det stygge gemyttet mitt som tar overhånd, men nu skulde Herren få sin vei, — så bar det på kne igjen, og han oplo sitt hjerte for Herren og så det om igjen og om igjen: — Du vet Herre, om at jeg har dette stygge pichi, men Jesus, du vil hjelpe mig og gjøre mig til en seiertvinner! — Og Herren skal sikkert gjøre det, den oppriktige gir Herren nåde.

Ellers er han isannhet blitt en forvandet mann på disse tre år, hele hans hjem er frelst: Sønnen på bibelskole for å forberede sig til sin gjerning som landsbyevangelist, hvortil vi tpr Herren har dannet og kallet ham; datteren Rachel (vår pike) er så yngst for Herren, hun skal i den nærmeste fremtid giftes til evangelisten hos Rudolphs, svigerdatteren som bor her nu, gjør stadig fremskritt i lesning og vidnesbyrd, hun vil bli en prektig hjelp i kvinnearbeidet på landsbystasjonen. Allerede nu hjelper hun oss her! Også andre av deres slektninger har overgitt sig til Herren og vil nu bli døpt. (Det er en fryd å se forandringen i deres liv og hjem.)

Vel, det var nevnt «fleng» — Slik kunde vi fortelle om mange andre også. Vet ikke om dette kunde gi dere et bitte lite inntrykk av vårt misjonsarbeide, — det er ikke bare predikegjernin-

gen, men kanskje i ennu større grad oppdragergjerningen som optrår vår tid og våre krefter. Hvad man trenger er kjærlighet og tålmodighet, da skal man ikke gå trett — men få ny kraft, og løfte vingene som ørnen.

Det er ikke bare prøvelser, det er også mange ting som gleder og oppmuntrer oss og påskynder oss til å ile frem og gjøre alt som gjøres kan for dette folks frelse! Hvor det vilde glede dere og se og høre lille Chang Wen Tsao (Den 19 år gamle gutt som Gud helbredet fra brystsykdom). Isannhet fra er en trost for oss mange ganger. Kristus synes å vinne skikkelse i ham på en ganske særlig måte, ta ham som et bønneme, kjære venner, om Jesus droier — varer det nok ikke lenge for han kan ta del i predikegjerningen. Han vidner riktig godt om frelsen i Kristus Jesus! For tiden er han opptatt med (Rev) C. I. Scofield's bibelkorrespondanse-kursus, som sikkert er en hjelp for ham i hans oppdragelse.

Om vi skulde fortelle om alle de andre kjære og om kvinnene som vi til stadighet besøker i hjemmene, ville brevet bli altfor langt — dog de har alle hver sin historie. Men om Gud vil kan vi kanskje komme tilbake til dem en annen gang. Et par av dem har en sørgelig historie, vi måtte la dem gå fra oss. Og dog, selv disse har vi tro for at Guds nåde skal ettergjøre dem og bringe dem til omvendelse og befrielse fra djevelens makt. Kanskje du vil ta med også de to i dine bønner? Gud skal svare og så en dag, om vi blir tro, skal vi få se vår gjerning — din og min — var ikke forgjeves i Herren! — Amen.

Så går vi da snart inn i et nytt år — om Jesus droier — må det bringe oss alle dyper inn i Gud og hans velsignelser! — Vi er lykkelige i Jesus, erfarer at hans løfter bærer oss igjennem alt! Halleluja! Kjær hilsen til alle fra eders i Mesterns tjeneste Ester og Ruth.

skal forstå at det for oss ikke er greit å få igang noe der er av positiv betydning for vårt arbeide og for evangeliseringen her nord. Selvfølgelig, når sjele blir frelste, kommer det virksomheten tilgode. Så den største redning for Nord-Norge er en gjennemgripende veksel. Men «hvorledes kan de påkalle den de ikke tror på? Og hvorledes kan de tro der hvor de ikke har hørt? Og hvorledes kan de høre, uten at der er noen som forkynner? Og hvorledes kan de forkynne, uten at de blir utsendt? Som skrevet står: Hvor fagre er deres føtter som forkynner fred, som bærer godt budskap Rom. 10, 14—15.

Altså de må utsendes for å forkynne. Hvem som i dette tilfelle er den rette utsenderen er det vel neppe tvil om. Det er selvfølgelig Herren. Og dog taler apostelen om å utsende. Det er vel derfor naturlig å anta, at når en broder fikk et kall om å reise ut med evangeliet, var den øvrige forsamling med. Men når det gjelder Nord-Norge har man nesten den følelse at man står alene.

Imidlertid, er en ting sikkert. Arbeidsmark er her nok. Vi har i disse tre nordligste fylker som utgjør Nord-Norge 331,649 mennesker. Nemlig Nordlands fylke 172,932, Troms fylke 86,434 og Finnmarks fylke 42,283. Dette høres jo meget ut. Og man betenker at disse mennesker bor på en kyststrekning mellom 150 a 160 mil, og med fjorder inntil 16 mils lengde, for ikke å nevne de masser øyer som er bebodd, vil man snart forstå at det ikke er like til å rekke frem til disse stakler. Mange av dem venter. Nu er det riktignok så, at Indremisjonen har hele landet opdelt i distrikter, så man kan nesten si, at man her går igjennom sjematisk (ihvertfall Finnmark tar man på denne måte). Og allikevel, behovet etter en annen forkynnelse, enn den som Statskirken representerer, gjør sig like sterkt gjeldende her nord som sydpå. Det er vel også ganske naturlig.

Men en annen ting og, — mener vi at Gud har åpenbaret noe for oss som er stort og herlig, bor vi selvfølgelig bringe det videre. Ja hvad mere er: Vi står i gjeld til dem som ikke har hørt.

Om der nu finnes brodere som mener at de har kall til å forkynne evangeliet i Nord-Norge bor selvfølgelig vennene sydpå komme dem til hjelp. Er det riktig å forkynne evangeliet for dem i Afrika, Kina, India, Sydamerika, eller hvor man vilde nevne, må det vel også være rett å forkynne det i Nord-Norge. Og er det riktig å drive misjon for de ovenfor nevnte verdensdeler, må det vel

Forts. 4. side.

MISJONS-RØSTEN

Fritt, uavhengig organ i misjonens tjeneste.
Bladet utgis i Sarpsborg av en redaksjonskomite. Utkommer hver 1. og 15. i måneden. — Alle brev og meddelelser til både redaksjon og ekspedisjon sendes under adresse: Misjons-Røsten, Post boks 32, Sarpsborg. Abonnementspris er: I løssalg 20 øre, kr. 2.00 for halvåret og 4.00 pr. år. Til utlandet koster bladet kr. 6.00 pr. år. Bladet bestilles i alle landets postanstalter og hos kommisjonærene. Adresseforandringer, skriftlig opplyselse og betalinger skjer til ovenstående adr.

Hilsen fra U.S.A.

Elgin Ill 1931.
Som dere vil se er jeg ikke kommet lenger enn at jeg nølde på her ena. Erer å na holdt vekkelsemøter i Chicago og Evanston måtte jeg komme her til Elgin, da jeg hadde lovet å holde noen møter her. Elgin er en gammel kjent by av oss. Vi har i flere år hatt vår bopel i denne by og for omkring 16 år siden da jeg første gang var her for å holde noen møter, var der ingen Pinseforsamling eller frimenighet. Jeg begynte husmøter i min svogers hus og vi hadde herlige tider. Husset var fullt av folk aften efter aften og så fikk vi leiet en hall og møtene gikk sin regelmessige gang. Mange blev frelst og døpt i Guds And. Ap gj. 2, 4, og det var til velsignelse. Men mange kamper har der også nedover tiden vært. Der har vært holdt mange vekkelsemøter i denne by så Gud har meget folk her som skal frelses. Menigheten fikk igjen besøk av Gud, og så kjøpte den en kirke og alt synes gå herlig. Men så gikk det nedover bakke og de som stod fast blev for få til å bestride utgiftene så de har hatt kirken for salg. Da jeg kom tilbake bad de mig hjelpe dem, og det lovet jeg, så jeg måtte holde løftet. Lite ante jeg at Gud skulde utøse sin veldige herlighet i slikt mon. Gud gav oss å vinde der med stor frimodighet. Det er seier i Jesu blod. Amen.
Vi har nu holdt vekkelsemøter her i 2 måneder, og det går glimrende — sjele frelses. De rene av hjertet døpes både i vann og den Hellig And. Noen har vidnet om helbredelse. Kirken er full av folk og en hel del ungdom har kommet til, så vi har en god musikk. Vi har bygget ut platformen dobbelt så stor, for å få plass for all musikken. Vi har kjøpt nye sangbøker og vi har gjort istand leiligheten tilhørende kirken, så vi har overtatt det hele og tjener menigheten her som dens pastor — evangelist. — Har også fått et flygel givende oss av en i menigheten.
Sist søndag hadde vi en travel dag — søndagsskole kl. 9.45, prediken kl. 11, så ut til en baptistkirke og predike, så gatemøte kl. 6.30 til 7.30, så til kirken, hvor vi holdt på til nesten kl. 12. Fem sjele overgav sig til Gud og Guds kraft var tilstede både i tunger og tyding. Vi blir her inntil videre, hvorefter jeg skal til Spokane for vekkelsemøter i et tabernakel som rummer 2000 mennesker. Så til Tacoma Seattle, Wash. og California. Siden tror jeg at veien skal bli åpen så jeg må få lov å se eder igjen. Hils alle i Jesu navn.
Deres i ham for sjeles frelse
Evang. Otto Olsen.

Revisjonen av Jesu dødsdom.

Oslo 3—2—1932.
Til «Misjons-Røsten»!
Efter at Gud i sin store nåde har ledet det slik, at det falt et blad av «Gott min uns» i mine hendes, så fant jeg noe der som kanskje kunde være av interesse for mange, både for jøde som for greker.
For ikke lang tid tilbake offentliggjordes i avisene en notis om at flere advokater av den hebraiske rase var innbudt til å foreta en revisjon av dødsdommen over Jesus. 25. juli 1930 begynte forhandlingene og telegraten bringer følgende fra «prosessen»:
Jerusalem 25. juli 1931.
Som tidligere meddelt holdtes idag rettsmøte, hvor prosessen mot Jesus Kristus var undergitt en revisjon. På slaget klokken 14 blev retten satt. Bygningen var bokstavelig talt overtytt og der måtte settes vakt for å forhindre flere å trengre inn. Et stort antall utenlandske rettslærde var innbudt til å delta i forhandlingene. Høieresteren utvalgte de beste menn innen den hebraiske rase. De forpliktet sig til å domme rettfærdig, og om det skulde være noen feil ved dommen over Jesus, at denne blev klarlagt.
Til president ved forhandlingen valgtes dr. Veldeissel, en av de beste hebraiske advokater. Forsvarer var advokat Reischwær, mens dr. Blandeiser hadde anklagerens stilling.
Presidenten gav først ordet til dr. Blandeiser. Denne hadde et arkiv av dokumenter, ialt 1000 maskinskrevne sider. Han vilde bevise at retten som dømte Jesus handlet rettfærdig. Det var ingen som kunde tro at Jesus var av guddommelig opprinnelse, man kunde ikke se Gud i ham. Undertatt herfra var dog hans disipler. Jesus var skadelig for samfundet fordi han samlet folket om sig for å kjempe mot regjeringen. Slik blev han betraktet. Fordi han prediket en ikke eksisterende religion måtte han bli dømt, slik som mange før ham var blitt det. Advokaten talte heftig mot Jesus, idet han søkte støtte i sine dokumenter. Efter å ha talt i fire timer, henstillet han til retten å stadfeste den tidligere avsaagte dom for Jesu korsfestelse. Det var rettens plikt å avsi kjennelse for den sunde rettfærdighet.
Efter en pause på 30 minutter blev forsvareren, advokat Reischwær stillet ordet. Det rådet den største tilholdet i salen, da forsvareren reiste sig. Han uttalte at han vilde bevise at dommen som falt for snart to tusen år siden var urettferdig, og at Jesus var falt som offer for en, av de mange justisforbrytelser. Han beviste at ingen med retten på sin side kunde domme Jesus til døden, da han ikke hadde øvet noen forbrytelser. Han prediket bare en religion, nemlig full forløsning, hvilken de egenrettfærdige av den tid ikke vilde anerkjenne. Ingen kunde beskyldes Jesus for noe, og for å bevise dette henviste han til Pilatus, som sa: Jeg finner ingen skyld hos dette menneske. Han vasket sine hender, og overlot derefter Jesus til det hevntøstige folk. Advokaten fortsatte sitt forsvar og bad de edsverne ikke ta hensyn til jødiske statsinteres-

ser, men at de dømte en rettfærdig dom. Han minnet om at denne som fedrene hadde dømt, nu var i himmelen, beredt til å tilgi den ham forvoldte urett.
Efter at advokat Reischwær hadde talt i fem timer, trakk de edsverne sig tilbake for å avsi kjennelsen.
Efter at møtet igjen blev åpen leste presidenten op følgende dom:
«Med 4 mot 1 stemme blev den dømte frikjent og hans fulle uskyld bevist. Tiltalen var en trestesios feil, og den guddommelige straff er falt på den hebraiske rase, inntil denne blir friet fra sin skyld.»
Forsvareren blev lykkønsket, og mengden trakk sig stille tilbake efter dommens utsagn, en dom som hele verden ventet på med spenning.
(Estandarte Christo).
Br. Meyer skriver: Bemerkelsesverdige er det, at man inntil idag ved slutten av 1931, her i Tyskland intet har hørt om frifinnelsesdommen.
Selv visste han intet før han ved juletider mottok en avis fra Estland. Man kan herav slutte sig til at det står krefter bak som vil neddysses sannheten. Vi kristne vet at Jesus var uskyldig. Han, denne uskyldige, led for oss som var skyldig. Kjære leser, vet du hvad det betyr, når du ik-

ke mottar dette offer som Jesus bragte for dig, men forsvart vandrer i din synd og derved stadig korsfester Guds Sønn?
Nu vet også Israel at Jesus var uskyldig. Hvad vil Israel gjøre? Er tiden kanskje inne at slutnet tas bort fra deres sine? La oss be for Israel. (Joel 3, 26.)

Det kom et ord for mig: «Vekter, hvor langt på natt?» Svaret led: «Der kommer en dag og en ser disse tegn, sa Jesus, så løft ellers hoder, ti stunden er nær, og ansrikret lyder: «Herren kommer.» Du sier: hvilket tegn?
Er ikke det et tegn, at selv i rael, som betraktet Jesus som en falsk profet, ja som en forfører, plutselig har fått innskytelse om å gjenopta hans dom. Utfallet har dølest. Han blev frikjent. Og hvorfor? Hadde han gjort noe galt, ja så kunde han blitt benådet, men fordi han gjorde bare godt så var det høieste i folket misundelig overfor ham og dømte ham til døden.
Advokat Reischwær, som selv er jøde, forsvarte saken med dyktighet. Jeg tror at mange bad til Gud, så det måtte lykkes for ham fra Nersne og det skjeddte. Altså Jesus var uskyldig og han blev av sine anklagere frikjent. Vi har en frelses som var død, men se han lever! Priset være Herren.

le om det ikke 3, og kom sader er anledHerren skal vOg du skal s og heste fru som gjøres d blir de to mi ges det mere å komme m den i hans t skal få kjen se velsignede å gi enn å gamle slange er det bor Herren! Jeg du skal få i fortelle noen ren disse pe

Opropet.

For ikke lang tid tilbake blev det gjennom M. R. utsendt et opprop til bedehuset i Solumstranden pr. Drammen.
Det er noen venner der på stedet som i en lengere tid har utørt et godt arbeid. Flere har ved deres virke overgitt sitt liv til Herren, og noen har også latt sine begrave med Kristus i døpsgrav. De har også en pietistisk spudagsskole. Men desverre er de uen lokae. Hvem vil ikke være med å hjelpe et slikt tiltak?
vi kan jo selv tenke oss hvor kjedelig det må være ikke å ha noe iast sted å samles.
Br. David Brinken, som nok de fleste av vennene på de forskjellige steder kjenner, ba mig å minne om opropet. De har nok materialer til reisverk og plankning av alle vegger, samt takbord og taksten, men det mangler midler til tomt, innredning, inventar og paneing.
Her bør vi være med og hjelpe alle som en. Det er en glede å være med i Guds gjerning og så på dette område.
Vi vil kvittere for beløpene i bladet. Send inn ditt beløp straks. Stort eller litet.

Stefan Trøber.

Manchuria.

Tirsdag 19. januar åpnedes Kinamisjonsforbundets ledermøte på Fjellhaug. Den viktigste sak som var oppe til behandling var spørsmålet om å opta misjonsarbeid i Manchuria. Efter et langt og interessant ordskitte samlet deltagerne sig enst. om følgende uttalelse av borgermester Solem: «Idet man går ut fra at Forbundet opprettholder og fortsetter arbeidet på den gamle misjonsmark i Sentral-Kina, tilrår ledermøtet fellesstyret å opta arbeidet i Manchuria, vesentlig i overensstemmelse med undersøkelseskomiteens forslag.»
Samme dag hadde fellesstyret møte og vedtok enstemmig at Forbundet skal opta arbeid i Nord-Manchuria i overensstemmelse med undersøkelseskomiteens forslag.
Det er tanken, iallfall foreløbig, å greie sig uten egne stationsbygninger, og arbeidet vil bli drevet efter det prinsipp at menighetene i størst mulig utstrekning skal underholde sig selv.

Vi har nu holdt vekkelsemøter her i 2 måneder, og det går glimrende — sjele frelses. De rene av hjertet døpes både i vann og den Hellig And. Noen har vidnet om helbredelse. Kirken er full av folk og en hel del ungdom har kommet til, så vi har en god musikk. Vi har bygget ut platformen dobbelt så stor, for å få plass for all musikken. Vi har kjøpt nye sangbøker og vi har gjort istand leiligheten tilhørende kirken, så vi har overtatt det hele og tjener menigheten her som dens pastor — evangelist. — Har også fått et flygel givende oss av en i menigheten.
Sist søndag hadde vi en travel dag — søndagsskole kl. 9.45, prediken kl. 11, så ut til en baptistkirke og predike, så gatemøte kl. 6.30 til 7.30, så til kirken, hvor vi holdt på til nesten kl. 12. Fem sjele overgav sig til Gud og Guds kraft var tilstede både i tunger og tyding. Vi blir her inntil videre, hvorefter jeg skal til Spokane for vekkelsemøter i et tabernakel som rummer 2000 mennesker. Så til Tacoma Seattle, Wash. og California. Siden tror jeg at veien skal bli åpen så jeg må få lov å se eder igjen. Hils alle i Jesu navn.
Deres i ham for sjeles frelse
Evang. Otto Olsen.

Fadervor

er den største martyr på jorden, ti hvor plager og misbruker kan ikke denne bønn. Luther.
— A ligge på sin ansikt ved Jesu føtter, er å stå ophølet over hele verden. Paulinus.
— Gud har hatt en sønn uten synd, men han har ingen hatt uten lidelse. Augustinus.

Din er jeg

Jeg er ei mer min egen, men nærer Jesus til, han har min sjel befriet, og hans jeg være vil, Han gikk for mig i døden og tok min skyld på sig; nu må vel ham jeg elske, som først har elsket mig.
Han kjærlighet alene mitt hjerte overvandt, Hvor kunde han mig elske? — I synden han mig fant. Og var mot ham jeg troløs og gikk min egen vei. Han elskede mig steds, og han var tro mot mig.
Det er min største ære at som en tjener gå for en så nådig Herre og for hans ansikt stå. Det er min største frihet at være Jesu trel; og nu jeg ham tilhører med legem, ånd og sjel.
En forsmak allerede det er av himmelen i kjærlighet å leve og helt sig give hen; ti hver en liten handling har himlens fryd i sig, når jeg med den kan gløde min Gud, som elsker mig.
Hvør salig for min Herre det ærinde å gå, å være riktig liten og frydes blandt de små; og har jeg ham for oie, da bliver allting rett, og gjør jeg alt for Jesus, da bliver byrden lett.

(Kirkekl.)

— Bibelen er den eneste bok som passer for alle mennesker, en guddommelig dementarbok. Hippel.

Misjonær Grønvold.

Til Misjons-Røsten.
Jeg skal få lov og meddele vennene at br. Sigurd Grønvold skal inngå ekteskap med str. Ester Kihl fra Rygge pr. Moss. Broderen tenkte at bryllupet vilde bli den 3. april i Rio Tercero. Skulde det være noen blandt vennene som har lyst til å overraske brudeparret med et telegram eller en gave, så skal dere her få adressen til ham: Misjonær Sigurd Grønvold, Mission Evangelich Rio Tercero, F. C. C. A., Argentina, S. A. Broderen har tenkt så snart han får sin medhjelper, å reise fra Rio Tercero til Nord-Argentina, ca. 200 norske mil. Er det skulde være bra om noen ting av vennene som har lyst til å arbeide for broderen kunde samle noen midler til misjonen og få faste misjonsmøter. Om man ikke kan samle så mange venner, så la ikke det skremme noen. Men gå igang, du broder og søster, og samle de få venner du kan få med dig. Se ikke på om summen ikke blir så stor. Husk at alle bekke små blir en stor å, så du forstår det kan allikevel bli noe av det. Gud velsigne dig, jeg vet at du vil gjøre ditt beste. Gjærningen er Herrens. Det er hans sak det gjelder, å vinne sjeler for Jesus.
Ved Bolivias grense lever mange mennesker helt uberørt av evangeliet. Vil du ikke være med og hjelpe dem? Dyrekjøpte sjeler som lever sitt liv i hedenskapets mørke. N. br. Grønvold villig til å rekke dem evangeliet, med han er avhengig av dig broder og søster. Bed meget til Gud for ham. Han trenger dine forbønner. Du som er interessert i misjonens store arbeid.

SPRE

Vekk Da under på bladet tighet. Jeg tror at mange bad til Gud, så det måtte lykkes for ham fra Nersne og det skjeddte. Altså Jesus var uskyldig og han blev av sine anklagere frikjent. Vi har en frelses som var død, men se han lever! Priset være Herren.
Broderlig hilsen
Herm. Zeller.

Hvor Er det frelsesju te. Inte med i blade o nes og sa på n trekker det end men — Vi ha ne i v tid om lig sym «Fri kunne sessok der. I sjonst mange Notod ingri «hoi» ungd «N med ning, len k nyttå nod c SA ell

offer som Jesus
en fortsatt van-
g der ved stadig
sonn?
el at Jesus var
Israel gjøre
kje inne at slo-
eres øine? La
Joel 3, 26.)
or mig: «Vek-
natt?» Svaret
en dag og en
venn, når vi
Jesus, så løft
er nær, og
erren kom i
komet tegn?
i, at selv Is-
esus som en
en forfører,
skytelse om
Uktalet har
rikjent. Og
gjort noe
blitt bønn-
gjorde bare
este i folket
am og dem-

le om det ikke er mere enn 2 eller 3, og kom sammen hver uke hvis der er anledning. Du skal se at Herren skal velsigne ditt arbeide. Og du skal selv bli delaktiggjort og hoste frukten av det arbeide som gjøres der oppe. Nu fra april blir de to misjonærer og da trenges det mere. Gud velsigne dig til å komme med din skjerv. Legg den i hans mektige hånd, og du skal få kjenne sannheten av disse velsignede ord: Det er saligere å gi enn å ta. Hør ikke på den gamle slange, når han sier til dig at det er bortkastede penger. Lån Herren! Jeg skal forsikre dig at du skal få igjen. Men du må ikke fortelle noen at du har lånt Herren disse penger.

Broderligst
Misjonsskasserer
Johan O. Johnsen,
Slommestad.

SPREDTE FELTER

Vekkelsen i Nersnes.

Da undertegnede er abonnent på bladet «M.-R.» vil jeg få lov å sende bladets lesere en hilsen fra Nersnes, hvorledes vi har det, og som sikkert vil glede alle dem som elsker den Herre, Jesus Kristus.

Herren har i sin nåde besøkt oss her på Nersnes med en stor vekkelse.

Predikant O. Karlson kom til oss i januar og hadde møter hver kveld i ca. 14 dager. Lokalet «Betel» var overfylt til trengsel hvert møte til langt på natt, og en strøm av velsignelse suset gjennom den beløgende folkemasse. Og da br. O. Karlson innbød syndere komme til Jesus, så kom ungdommen fra sine plasser i benkene frem til plattformen under gråt og tårer, og hølydt bekjente at de vilde tilhøre Jesus.

Med glede og fryd har 21 unge sjeler hølydt bekjent for hele forsamlingen at de alltid vil tilhøre Jesus. Et vakker syn, 21 sjeler på kne for Jesus. Vi venter flere. Br. O. Karlson har reist ut en tur, men menigheten venter ham med glede igjen.

Abbonent i Nersnes.

Hvor frelsesvognen ruller.

Er det noe som glæder en opriktig troende, så er det lyden av frelsesjubel i de rettferdiges telte. Interessant er det å følge med i de forskjellige kristelige blade og se hvordan sæden modnes og høstes inn. Det er gjerne så at mange rydner på neser og trekker på skuldrene: «Ja, hadde det enda vært hos «oss», så — men —»

Vi har sikkert alle møtt sådanne i vår vei. Det vidner imidlertid om et forkrobbet og lite åndelig syn.

«Frimisjonen» har i lengere tid kunnet glede sig ved mange frelsessøkende på de forskjellige steder. I en lengere artikkel i Misjonsbl. beretter Mich. B. Waade mange interessante tåkkr fra Notodden og Heddal om Guds inngripen i hjemmene både blandt «høi» og «lav» og særlig blandt ungdommen.

«Nyttårsaften kom jeg i prat med innehaveren i en forretning», forteller br. W. bl. a. «Talen kom inn på alvoret i livet og nyttårsoppgjør. Hun kom i synden og noen tårer lister sig frem. Så slo jeg til i Jesu navn: Vil De

gjøre op Deres liv med Gud nu? — Stille kneler hun, hvor hun står, og med rik glede fikk jeg lede en synder til den Herre Jesus Kristus midt på blanke nyttårsaften i en butikk midt i forretningsstaden. Men Herren forskånket oss fra forstyrrelser.»

«En elagert var for jul ute etter unge menn til selgere for sig. Han kom til en ung mann som han kjente som en flink selger og tilbød ham store prozenter. «Nei», svarte den unge mann, «jeg kan ikke være med på slikt lenger. Jeg blev frelst i misjonshuset i sommer!» Så gikk han til en i bygden utenfor byen, men her traff han også en nyfrelst, som svarte at han nu stod i misjonshusets ungdomsforening og var ferdig med alt sånt. Mannen syntes jo dette var et underlig treff. Så vender han sig til en som han så på dans siste uke og var derfor sikker på å finne en habil selger. Stor var derfor hans forbauselse, da han får til svar: «Nei, du får nok få en annen. Jeg blev frelst på misjonshuset igår!» — Da blev han harm og sa: «Jeg tror sandelig hele byen er blitt med på misjonshuset!»

— I Larvik er der også kommet mange med blandt frimisjonens vennene. For jul var ca. 100 mennesker kommet med. I et møte ved nyttårs tid var det 60 sjele ved korset. Br. Julius Lie er det redskap som Herren på en særlig måte har fått brukt i vekkelsen. Siste møte for jul var Misjonshuset så fullt som det ikke hadde vært siden Fransons og Wettergrens dager, meddeles det.

Fra Halden

og Tistedal meldes om åndelig liv og rørelse i de fleste forsamlinger der i distriktet.

— Det er sikkert et par hundre sjeler som har søkt Gud i den siste tid. Og velsignet er det å se hvordan Guds folk fornyes og knyttes sammen i kjærlighetens og fredens sambånd, forteller en broder.

Volda.

Blandt de frie venner i Volda, Sunnmør har mange overgitt sig til Gud i denne vinter. De har hatt en riktig god tid der og venter at Herren vil fortsette å velsigne, skrives det til «Misjons-Røsten».

Sande.

Tredje juledag hadde vennene i Sande innvielse av sitt nye bedehus «Betel». Det ligger i nærheten av Sande st. og har plass for 200 mennesker. Det er br. Mathias Reising som har stått i spissen for reisingen av bedehuset.

Misjonabelop.

Fortegnelse over innkomne misjonsbeløp til misjonærene Desmond, Bangalore, India, under 2. halvår 1931:

- Carl Blomberg, Kongsberg, 25, K. Eiken, Volda, 75, Venner i Sandefjord ved B. Wejer 50, venner i Sætre, Hurum, ved H. Svendsrud, 150, venner i Stavanger ved str. Hanna Pedersen 40, en broder 1, venner i Sandefjord ved Wejer 50, br. H. Olsen, Idd, 18, str. W. Hals, Halden 20, str. W. Hals, Halden 10, O. Larsen Arneberg, Asker 40, venner i Espeland ved str. S. Solberg 100, venner i Stavanger ved str. Hanna

PÅ REISE. Av O. Karlson

Vi er på reisa, hemmåt vi tager, snart har vi vunnit den himmelske strand.

O, dyra Jesus, led oss och bär oss in uti himlens sköna land.

Det fortelles om en gudfryktig husmor som på sitt siste sendte bud til sine barn for å gi dem sitt siste farvel. Snart var hennes barn rundt sin mors seng og samtalen var snart igang.

Til sist sier mor: «Syng en sang —!»

Barna sier: «Hvem sang?»

Mor sa: «Syng, resan går hemmåt — resan går hemmåt, og snart har jeg nådd den himmelske strand.»

Og da barna var sangere og musikkere, så sang de med liv og lyst og med et følsomt hjerte.

Under jordiske og himmelske sangtoner fikk denne kjære husmor flytte hjem til fredens skjønn hjem. (Joh. 14, 3). Tenk hvilken rik inngang! (2. Pet. 1, 11). Jesus hentet henne —! !

Denne str. skal snart opstå — ved timens utgang —. (1. Joh. 2, 18). Da den siste basun skal lyde (1. kor. 15, 52). Og det byedende rop høres. (1. Tes. 4, 15—18). Og gravene åpnes (Joh. 5, 28). Da skal de hellige opstå til sin lovd. (Dan. 12, 2) og gå inn til den himmelske sabbatshvile. (Hebr. 4, 9). Fordi de i nådetiden mottok h a m. (Joh. 1, 12) og fulgte h a m (Joh. 10, 27, Matt. 19, 27—29) og hørte h a m (Joh. 10) og blev hos h a m (Salm. 73, 23) og blev tro livsiden igjennem (Apenb. 2, 10). Disse hellige hører hans røst og opstår til livets opstandelse —! ! (Joh. 5) og de går inn til sin Herres glede.

Hvilken røst hører du? Hvilken opstandelse skal du få? Prøv dig selv, det livet.

ransak dig i denne stund, om du er født som ordet sier, så har du fred i hjertets bund.

Og du skal ei da bli tilskamme, når du har del i Jesu Krist, og alltid synd og verd forsaker og himmelarven får du tilslut. (Rom. 8, 17).

Vi er alle på evighetsreise, og snart har vi nådd målet. Lykkelig den som Jesus kjenner for sin. (Joh. 10, 27—28).

Fra Gøteborg.

I desember måned, den 31. forlot jeg de kjære venner i Gøteborg, etter å ha vært hos dem i over 9 uker. En underbar tid som ei kan tolkes i ord. All ære til Lammet og Gud.

Herren vil velsigne og bevare forsamlingen i Skolegt. 34, rene og hellige og ulastelige og ustraffelige for sitt åsyn idet I er fruktbare på all god gjerning og vokser i Guds erkjennelse og styrkede med all styrke etter hans herlighets kraft til all tålmodighet og langmodighet med glede. Og takker Faderen og den Herre Jesus Kristus som har gjort eder dyktige til de helliges arvedel i lyset.

Pedersen 46, Vestby Pinsemenighet ved str. Anna Davidsen 75, venner i Sandefjord ved Wejer 50, str. Karoline Ledeng, Mysen 20, venner i Sætre ved str. H. Svendsrud 140, Carl Blomberg, Kongsberg 30, br. K. J., Halden 10.

Til hver enkelte giver vil jeg,

Som har utfriet eder fra mørkets makt og overført eder i sin elskelige Sonns rike. Ham til ære og pris.

Og I kommer selv ihu all den rike velsignelse jeg fikk ved Guds nåde dele med eder, som ingen penn kan beskrive. Og den rene ubesmittede broderkjærlighet de fra først til sist beviste Herrens ringe tjener som alt er tegnet hos Gud som kommer frem på den store lønningsdagen, da enhver skal få sin lønn. Se Matt. 10, 40—41; Mark. 9, 41 med flere steder.

Br. Lindman er forstander og ved siden av sig har han 3—4 eldstebrodere som i sannhet kjenner til jubel. (Salm. 89, 16). Og som elsker det hele fulle evangelie, og har avsky for all partiveness, ti den er jordisk, naturlig og djevelsk. (Se Jak. 3, 13—16) noe bibelen advarer strengt imot. Se 1. kor. 1, 10—13, kap. 11, 16—19. Gal. 5, 19—21. Her ser vi Guds dom over all partiskhet.

Men er der noen som har lyst til trette og persons anelse, så har ikke vi det, ei heller i Guds menigheter. 1. kor. 11, 16.

Medlemmer som er friske og sunde i Kristi menighet bærer et bedre merketegn i sitt vesen enn det førstnevnte. Se, 1. Joh. 3, 14; Joh. 13, 34—44; Gal. 5, 22. Rom. 13, 8—19. m. fl. steder. Disse bibelspråk viser Guds barns kjennetegn, de jager etter fred. De jager etter å kjenne Herren. De mang har overtrådt pakten som Adam. — Og er i åndelig tale en røverskare. 1. Mos. 3, 6; Hos. 6, 7, 9, 10.

Vår bønn og ønske er at Herren alltid må ha sin vei med eder, da vi ser at dagen er nær, at Jesus kommer! Luk. 12, 35—40. Da min artikkel er blitt lang, vil jeg avslutte med de beste hilsninger til eder alle. Min kjærlighet er med eder alle i Jesus Kristus. 1. kor. 16, 24. Og til sist en kjær hilsen til de hellige på hotellet i Postgt. 10—12. For mig var det ikke som hotell, men et velsignet hjem! Da bønn og sang hortet i rum og trapper hotellet igjennem. Og vi kjente Guds lid brant i oss på bonnemøtene. All ære til Lammet og Gud. Skal noen av de hellige til Gøteborg, så ta inn i Postgt. 10—12, og du skal få se at mine ord er sannhet. Og siden går du så fort du kan til Guds menighet i Skolegt. 34, der treffer du Jesus og hans hellige br. og str. Les da op for dem 5. Mos. 33, 3 og Joh. 15, 5; Kol. 3, 3.

Januar d. å. reiste jeg til en sted som heter Nersnes og der brøt ut en gripende vekkelse blandt ungdommen, og hvorledes vi hadde det der skal du få vite siden. Og til sist sier vi som de tre latinske ord sier: Soli Deo gloria! D. e.: Gud alene æren. Apenb. 5, 12 fig.

O. K.

Vekkelsen i Ukraine.

Ved pinsetid 1925 begynte en evangelisk vekkelse i Østre Galizien. Den kom nok så plutselig. Det var som der lå ferdig gnister i folks hjertes, som Guds Ånd antendte i det skjulte, og så slo den ut i lys lue. — Nu er Ukraina et katolsk land, hvor var så påvirkningen kommet fra? Jo fra to kanter. Først skriver den sig fra de russiske fangleire under verdenskrigen. Der benyttet troende tyske offiserer tiden til å lese Guds ord og undervise sine medfanger i de guddommelige sannheter. Bibel fikk de fra Det britiske bibelselskap. Mange galiziske bønder blev derved ført til omvendelse og tro. Når de så kom hjem igjen etter krigens slutt, begynte de å holde møter i sine hjem. Der leste de i Bibelen og forkynte evangeliet for sine landsmenn. Derne skriver den sig fra utvandrede ruthenere som over i Amerika blev omvendt og sluttet sig til protestantiske kirkesamfund. Disse kom hjem på besøk og benyttet anledningen til å vidne om sin nye opplevelse og tro. Frelsestrangen begynte å melde sig hos mange. Og for 6 år siden brøt vekkelsen ut og har siden fortsatt og grepet om sig til mange steder i landet.

Disse nyomvendte kunde selvsagt ikke bli stående i den katolske kirke. «Bort fra katolicismen», blev løsenet. Men hvor skulde de slutte sig til, der fantes ingen protestantisk kirke der i landet. Så måtte de vel danne et eget samfund? Nei, det kunde de ikke, for det var forbudt å danne nye kirkesamfund i Ukraine.

Der fantes dog en utvei. I byen Stanislav drives en stor evangelisk virksomhet av Theodor Zockler. Han begynte som jodemisjonær i Galizien, men utvidet siden sin virksomhet til å omfatte evangelisk arbeide blandt sine tyske landsmenn der i landet. Han fikk samlet tyskere til et luthersk samfund. I forbindelse hermed opprettet han en hel rekke hjem for foreldreløse barn, for gamle og for syke. — Til dette luth. kirkesamfund fikk nu de nyomvendte slutte sig. Men de har sin egen virksomhet og egne predikanten — de får altså ordne sig fritt under beskyttelse av dette samfunds anerkjennelse og rettigheter. Zockler står som deres øverste leder og tilsynsman.

— Denne bevegelse har bredt sig nok så vidt og tilslutningen har vært ganske stor. Der er nu 15 ordnede menigheter fordelt på 5 distrikter. De betjenes av 3 ukrainske prester og 3 misjonærer. De har et meget anstrengende arbeide. Der utgis også et blad som er organ for samfundet. Dessuten utgis en del mindre skrifter.

Ikke uten motstand fra kirkens og statens side har dette samfund oppstått og virket. Men de nyomvendte har vist stor frimodighet og fasthet. Vekkelsen har utbredt sig fra by til by. Og der kommer stadig begjæring om virksomhet fra nye steder.

(Budb.)

De blev spart.

Ikke en eneste protestantisk kirke blev angrepet i Spania under den antikirkelige bevegelse der fornylig. Det gikk særlig ut over jesuitene.

Broderligst

Hardy Mossberg,

Halden.

Misjonen i Kongo

Vi bringer idag resten av Kongobrevet fra str. Ruth Christian-

sen: Ja, nu har jeg vært ute på en uforglemmelig tur. Jeg drog avsted med 15 bærere, Nzera, Bangandu, Zahere og Barambu. Den veien vi drog har merkelig nok ingen av våre hvite gått før. Først kom vi til Ngima's landsby, der var det bare en to-tre mennesker som jeg hilste på og snakket litt med, men vi måtte dra videre snart, da vi itidde måtte komme til Kpoloma hvor Degeri's bror er, og hvor han hadde sagt at jeg skulde overnatte. Da vi kom dit, kom det en med et katolikkmerke på sig og sa at Kpoloma ikke var tilstedt og at det forresten ikke var noen folk i landsbyen deres, og ikke noe heller.

Dere må gå til Siaka, sa han, der er masse folk. Ja, så drog vi da dit. Men han skronte nå godt da han sa at der var masse folk. Siaka viste sig å være en gammel høvding som ikke kunde Bangala, men Barambu tolket, og på den måten fikk jeg fortalt hvorfor jeg kom til hans landsby. Han kalte sammen folkene sine, og både han og folkene hørte intenst etter alt vi sa. Barambu tolket, det tror jeg var bra, for inne i skogene kan så godt som ingen kvinner Bangala. Og som Iversen skrev i Ban, de gamle tror at evangeliet er ikke for dem, det er de unges sak, for de forstod jo ikke bangala engang, og da kan de da umulig be til Gud, synes de. På veien til Siaka traff jeg Bagine, den krøplingen som går rundt som evangelist. Strålende viste han mig en «Banga» som en i Likatu's by hadde gitt ham. Der tror de i sannhet, så han. Da vi heller ikke hadde vært der før, drog vi dit neste dag. Det var for det meste skog. A, hvor svalt og skjønt det var der! Akkurat som i en kirke en sommerdag hjemme. Bare så usigelig vakker, med fuglesang og andre lyder. Her som jeg sitter og sverter hos Degeri lengter jeg etter litt av Skogens derborte. — Likatu kom mig imøte og ønsket mig velkommen. Du kan tro at de gjerne vilde høre der. Alle de unge mennene var ute i karavane for bomullsmanen, men ellers kom visst alle til møtene. Noen satt om kvelden og vilde ikke gå igjen. Barambu og jeg sa noen ord innimellem alle de sanger vi sang. Jeg spurte om de ikke var trettede og vilde gå hjem. Har noen noe arbeide om kvelden? sa de. Ja, så synger vi igjen da. Slik holdt vi det gående til langt på natt. Tidlig neste morgen kom de igjen. Da kom også Bagine strålende med en Yenda som en gammel mann hadde gitt ham. — To unge menn kom og sa de vilde bli evangelister, den ene var Likatu's sønn, den annen var hans politi. Hva det nu enn kan være, så vil ikke Likatu at de skal bli evangelister, de passer ikke til det, sa han, om det nu kan være at han ikke vil miste dem eller hva. — Ja, så kom da tiden da vi drog derfra, men først gikk vi til Gapia. Der vilde de også gjerne høre evangeliet. Barambu tolket, så alle forstod, og de snakket sig imellem om at det var sant og ingen løgn. Jeg sov så igjen hos Likatu, og det siste de

bad mig om var en god lærer. Kom igjen snart og lær oss mere om Gud, for vi elsker Gud meget. Send oss en som kan lære oss Guds vei. Det var det siste Likatu sa om den sak. — På veien til Muzura traff vi i en liten landsby 4 gamle kaller som sa at de elsket Gud meget. Den ene har gitt op sin Banga (jernavgud) og den annen sin Yenda (tregud), og den tredje av dem bad oss ta vekkt hans Atuka, (fedrealter) mens vi satt der. Bagine, som kaller sig Elia, tok stokkene op av jorden, Ja, de 4 gamle kallene kommer til å stå for mig så lenge jeg lever. De tok hendene sine om hånden min og sa at de elsket Gud meget. Bed for dem at de må få bli bevart og få megen velsignelse de dagene de har igjen. På veien traff vi noen av Likatu's folk, de hadde også så åpne hjerter og vilde så gjerne både høre og synge om Jesus. Det er noe aldeles særskilt som foregår iblandt de folkene, og det beste av det hele er at det er Guds verk. Ingen hvite, bare en stakkars krøpling som elsker Jesus. Takk og lov at Gud bruker hvem han vil. Ja, jeg er så takknemlig til Gud for alt han gjør for oss. Denne turen er nu er særskilt velsignelse han har gitt mig. Gamle kaller som stråler av glede over at de kan kaste sine avguder, og fryder sig over at Gud elsket dem så han gav sin Sønn. Ja, jeg synes at jeg kan både hoppe og danse av glede. — Så kom vi da til Muzura, der var en hvit mann, men folkene der var helt anderledes enn i Likatu. Det kom mange barn og endel koner til møtet, og en eldre strålende mann som nikket sitt bifall til alt jeg sa. Han var fra det fjerne forsømte Bilidistrikt, hvor de så gjerne vil høre om Gud. Det er hjerteskjærende å høre dem be om hvite og sorte lærere. Nu har vi ikke en eneste evangelist i hele M. Bili. Be for dem deroppe, be at det må komme menn som er villige og skikket til evangelister. — Muzura selv som var en ganske ung mann, sa at han trodde på Gud og bad til ham alene. Han bad om å få en bibel, og det fikk han med glede, det er jo få av høvdingene som kan lese, så desto bedre når noen kan, og tilmed ber om en bibel. — Fra Sambara kom jeg da på hjemlige trakter igjen, nemlig til Zaluza, Degeri's bror som er en liten høvding ved Ganguelven. Der hadde jeg jo vært før, så det var morsomt å få komme dit igjen. En hel sverm av småunger som jeg kjente fra sist var hos mig så å si hele tiden der. Katolikklereren gav mig sitt hus å ligge i, han er forresten en god og snild fyr på alle måter. «Det er ikke vår skyld at vi er katolikker, men de kom først og så gikk vi til dem. Men eders budskap er godt og sant.» Ja, stakkar Antoine og de andre, de vil i virkeligheten gjerne fra katolisismen, men tør ikke. Likeledes flere her hos Degeri. — Det kom også mange for å høre evangeliet hos Zaluza, han selv var gått til Degeri, for hans datter er dod. Stedfortrederen Zahere var hos mig hele tiden, så han fikk jeg fortalt meget om Gud. En annen høvding fra den andre siden av Gangu kom med tre av konene sine for å høre evangeliet, det var

morsomt å få se dem for jeg kjenner også dem fra sist jeg var der. De har fått særbehandling hos Degeri også forresten. Den ene av kvinnene er ganske ung med et vakker sorgmodig ansikt. Hun har vært konen til den høvdingen siden hun var liten pike. Nu er hun spedalsk, stakkar, og har så på føttene. Noen morsomme gamle kaller kom og hilste på mig, en av dem har kommet for å få medisiner for «dyr i maven» hos Degeri. Gledestrålende kom han og fortalte at «dyrene var ikke slutt», på et temmelig gebrokkent Bangala, og med et uttrykk som at det var en stor bevissthet at de var der enda.

Ja, de gamle folkene her er gode. Jeg ønsker at jeg kunde få lede dem til Jesus, men det er så vanskelig for sprogets skyld. Skjønt jeg strever for å lære zandinu, og de sorte sier jeg kan mye, så er det nok et langt læret å bleke. — Ja, så drog vi da også fra Zaluza og kom tilbake hit til Degeri. Hele ungesvermen etter oss, jeg vet ikke hvor mange ganger jeg gav dem hånden til avskjed, for så snart det var

gjort en gang kom de farende igjen. Etter at de hadde fulgt oss langt på vei stanset de endelig, så vinket vi. Ja, jeg må le når jeg tenker på det, men det var slik begeistring over den ugeflokken som kunde vært en 17. mai verdig istedenfor 16. som det var.

— Degeri møtte mig med raketisse. Det er tegn på sorg her. Datteren var dod i barselseng.

Nu er jeg altså her. Kirken her er enda ikke ferdig, men vi har våre møter ved statshuset. Igår var det bonnemøter, og det var riktig mange folk. Det kom noen urostiftere som lop sin vei for bare livet da Kabunda gikk mot dem.

Efter min hjemkomst her, har det kommet besøkende hele tiden, mange mødre med småbarna sine. Det er jo hyggelig av dem, og jeg forteller dem om Gud med det samme.

Jeg har det godt på alle måter. Be for mig og hils alle misjonsvenner.

Kjærlig hilsen
Ruth.

En festaften for evangelistene Nord-Norge holdes i metodistkirken arten kl. 8.30 med meget godt gram. Pastor Weld, distriktpastor for nordre distrikt, har holdt en møter under gjedelig stor tilstedelse og vil tale i aftnen for siste gang om dette besøk. I Trondheim holdes Nord-Norgesaften for fullt hus og stor utbytte for han reiste nord- og sør 3 arbeidere i bygd og stovner og det som kommer inn går helt fullt til deres arbeid. Vener i Norge har kjærlighet til dette arbeide og bærer det frem ed store drag. Enhver er velkommen til hyggelig fest!

Vener, la oss bli oss det å visst at Nord-Norge er en sjonsmark og at det haster nå å bringe evangeliet frem og her nord. Kristus kommer snart lyder det fra alle talerstoler. Skal vi finnes i arbeid, når han kommer?

Tidene er vanskelige, det sant, men å nedlegge arbeidet i sjelens frelse, det kan vi ikke, vil heller ikke la det ligge ned Nord-Norge.

Br. Henrik Eilertsen er for tiden bosatt i nærheten Tromsø. Derfra har han god ledning til å komme frem oven da stedet er meget centralt, han ønsker å komme omkring med Guds ord til folket der op i nord. Som enhver vil fortrenges det økonomisk støtte å reise omkring der og da Eilertsen jo er godt kjent i mange her syd vil sikkert nok komme ham til hjelp i arbeide både med bønn og timelige mler.

Hans adresse er: Henrik Eilertsen, Post Restante, Tromsø. I drag kan også sendes Misjon Resten om så ønskes.

HANS OPGAVER

En from mann som gikk kirken engang møtte djevel ved kirkedøren. — Hva! vil du her, spurte mannen, jeg trodde aldri du satte fot i kirken?

— Å jo, svarte den onde, for der hvor der prekes og bedes, mig må jeg nettop passe på jeg ikke mister for mange sjel. — Hva! gjør du da? spurte mannen.

— Det skal jeg si dig, svar djevelen. Jeg behandler de skjellige mennesker på forsaklig måte. De unge pikers oinenter jeg på venninnenes hatter, kapper, så går andakten snart vei. Husdromeres tanker sorg jeg for å syselsettes med mat derhjemme. Mennene fyller med spekulasjoner over forninger og beregninger. Og så jeg nok passe på at alle hode dreier sig hver gang der kommer inn ad døren efter at møtet begynt.

Men fremfor alt er det min gave å få alle de alvorlige som lyder i prekenen, anvendt på folks naboer og bekjente, ik på dem selv. Og når møtet slutt, søker jeg å få dem i samtale med hverandre om alle likedige og verdslige ting, så inntrekket av hvad de har hørt, kan riktig godt utslettet. På den må lykket det virkelig, selv i en fylt kirke å holde mange fra tro ordet og bli salige.

Slik passer han på ved alle ledninger.

K o m m i s j o n e r

Utgift av en komité. Glommens trykkeri, Sarpsborg. 18

Hvor krigen raser

Vi bringer her et bilde fra Shanghai, hvor den kinesiske bydel har vært utsatt for et voldsomt luftbombardement av japanske flyvemaskiner. Mange kinesere blev drept og såret. Det er ikke godt å si hvad det vil utvikle sig til hvis japanerne fortsatt

skal få fritt spillerum. Kina er i sannhet et prøvet land, alltid lidende under krig, pest og sult. Både landets befolkning og de mange misjonærer trenger i en særlig grad å bli husket i våre bønner i disse dager.

Bør det nordlige Norge betraktes som misjonsmark?

Forst. fra 1. side. også være riktig å drive misjon for Nord-Norge. Det synes dog som om Nord-Norge ikke på noen måte er populær som misjonsmark. Hvorfor vet ikke jeg. Jeg synes dog å ha merket, at om man ville smykke sig med navnet «Lappemisjonær» vil det hatt mere klem. Saken er dog den at av disse tusener som bebør Nord-Norge er der bare godt og vel 20,000 lapper. Det lappiske språk behøver man ikke beherske for å være misjonær i Nord-Norge. Det er heller ikke noen arbeider her nord som tilfulle behersker det lappiske eller finske språk (Andreas Mathisen undtatt). Nu er det jo noen av oss som kan endel av nevnte språk, og kommer det jo oss tilgode i det private ute blandt de lapper som

dårlig behersker norsk, men for å holde en tale må man jo kunne språket fullt ut.

Det er dog ikke språket som er det viktigste når det gjelder Nord-Norge, men et hjerte som brenner for sjelene, ikke for læren så meget, skjønt det også er påkrevet. Men frelsen må gå foran.

Altså, det som behoves er åndsfulyte og av Gud grepne vidner. Dernest venner som er villige til å arbeide for Nord-Norge som for de andre verdensdeler.

Søsken, la oss ikke glemme Lassarus utenfor vår egen dør.

Til slutt vedlegges et lite inisert og en annonse i dagbladet «Tromsø» for 27. januar d. å. som er en liten illustrasjon om, hvordan man arbeider blandt de andre samfund for å få inn penger til evangeliesaken i Nord-Norge:

Onsdag kl. 8.30 FEST. Tale av pastor K. Weld. Emne: «Frihetssklokkene ringer.»

Pianomusikk, strengemusikken. En kake utloddes. Beverktning. — Entre 25 ore. Alle velkommen. Inntekten går til evangelistvirksomhet i Nord-Norge.